

ԶԱՐԵՎԱՆԴ

ՄԻԱՑՅԱԼ
• ՄԿԿԱՒ •
ԹՈՒՐՄԵՐԸ

ԶՐԵՎԱՆԴ

ՄԻԱՅՅԱ
ՄԿԿԱ
ԹՈՒՐՄԵՐ

Զարեանդ (Զավեն Նալբանդյան)

Միացյալ, անկախ Թուրանիա.— Եր.: Հայաստան
1993.— 158 էջ:

Վերահրատարակելով այս եզակի աշխատությունը հայ ընթերցողը կծանոթանա թուրքերի կողմից կատարված հայկական ջարդերի, ցեղասպանության և հակահայկական բռլոր արարքների ու շարժառիթների հետ:

0502000000
Զ—
701 (01)—93 Զայտարարված ԴՄԴ 63.3(22) 5
/74838

ISBN—540-01584-3 С Զարեանդ 1993

Ակադիմիակոն ուսումնասիրություն չէ՝ սա:

Թշնամին՝ Մահ հայ ժողովուրդին գրած իր դրոշին վրա,
կմոտենա մեր վերջնին դիրքերուն: Դրո՞ւ մը ևս և պիտի սկսի
օրհասական կռիվը Հայկական լեռնաշխարհի վերցին բար-
ձունքներուն վրա:

ՈԳՈՐԻՇԼ ԹԵ ՈՂՈՔԵԼ...

Հայ ժողովուրդը ի՞նք պիտի տա վճիռը. և որպեսզի կա-
րենա գիտակցաբար արտահայտել իր կամքը, պետք է հոտակ
և հանգամանորեն գիտնա, թե ինչո՞ւ կու դա և ինչո՞ւ ԱնՌ-
ՂՈՔԵԼի է ան:

ԶԱՐԵՎԱՆԴ

Նախորդ գրքույկով* մենք դրել էինք հարցը — «Կրնա՞նք հաշտվիլ թուրքին հետ» և պատասխանել թե՝ չե՞նք կրնար. որովհետեւ ատոր արգելք է նախ՝ երկու ժողովուրդներու իրարու հանդեպ տածած զգացումը — վրեժի և արդարության զգացում մեր կողմե. անիրավ, բայց իրական ատելություն և արհամարհանք անոնց կողմե:

Հայ ժողովուրդը շի կրնար ձեռք երկարել իր դահիճին որքան ատեն, որ ան չէ ստացած իր արժանի պատիժը, չէ հատուցած մեր արդար իրավունքը, չէ զղացած իր գործած շարիքին համար և ո՛չ մեկ երաշխավորություն տված մեր ապագա ապահովության համար:

Իսկ թուրքը լավ գիտնալով, որ հայ հեղափոխական երիտասարդությունը ո՛չ այնքան մոռացկոտ է, որ չհիշե և ոչ ալ այնքան «բարի», որ ներե այնքա՞ն թարմ ու այնքա՞ն արյունոտ անցյալը, շի կրնար հավատալ ո՛չ ալ վստահիլ մեր կողմե կատարված հաշտասիրական ձեռնարկներու անկեղծության:

Այն շափով, որ կովեցանք թրքական բարբարոսության դեմ և այն շափով, որ մարտական ուժ կներկայացնենք այսօր, թուրքը կհարգի մեզ. այլապես կարհամարհե մեր անարժեք, որովհետեւ անզոր, բարեկամությունը:

Սակայն, կհայտարարեինք մենք, հայ և թուրք թշնամության գլխավոր արգելքը ենթակայական-զդացական չե՛, այլ՝ առարկայական:

Թերես կարելի ըլլար ազգային գերագույն շահերու —

* Զարեւանդ — «Կրնա՞նք հաշտվիլ թուրքին ձետ»:

Հայ ժողովրդի քաղաքական և ֆիզիկական գոյության — սիրույն լուցնել մեր մեջ պատվի, վրեմի և արդարության ձայնը, հաշտվիլ կորուստին հետ և ձեռք երկարել թուրքին:

Թերես կարելի ըլլար լքել մեր հեղափոխական իդեալները և «սստին հետ իրավախոհ ըլլալու» պարտվածական նշանաբանն ընդունիլ անոնց տեղ:

Թերես կարելի ըլլար համոզել ու վստահեցնել թուրքը մեր բարեկամության ու բարյացակամության անկեղծության մասին, թերես... եթե չըլլար ավելի լուրջ ու հիմնական և մեր բարի ցանկություններեն բոլորովին անկախ երկրորդ արգելքը:

Այդ արգելքը, կըսեինք, քուրքերու որոշ ժաղաքական ծրագիրներն են

Թուրքերը ունին հստակորեն բանաձևված և ազգովին որդեգրված ժաղաքական իդեալ մը, որուն կծառին զիտակցաբար և համառորեն:

Այդ ծրագիրները պատճառ են, որ մինչ թուրքը հոժարեցավ հրաժարիլ իր շատ մը բարեբեր ու հասութաբեր արեմտյան և հարավային երկրամասերեն, Թալկաններեն, Սուրիայեն, Միջագետքեն, ո՛չ մեկ թիզ հող ուզեց զիջիլ արևելյան նահանգներեն: Ան կնախընտրե Թրքահայաստանը ձգել ամայի և անմարդաբնակ, բոլորովին անօգուտ իրեն համար, քան անոր գեթ մեկ մասը հանձնելով հաշտվիլ մեզի հետ:

Այդ ծրագիրները պատճառ են, որ այսօր թուրքիո սահմանները մղված են մինչև անգամ նախապատերազմյաններ քայլ մը ավելի դեպի արևելք:

Այդ ծրագիրներուն ուղղությամբ կգործեր թուրքը, երբ թուրք և ոռւս բանակցությանց ընթացքին անտեղիտալիորեն պնդեց և հաջողեցավ Հայաստանեն անջատել Նախիջևանը, որ իր քաղաքական միության մաս չէր կազմեր, և դնել Աղրբեջանի հովանավորության տակ:

Այդ ծրագիրներուն պատճառով է, որ քուրքը շուզեց հաշտվիլ մեզի հետ:

Ահավասիկ քանի մը խոսքով նախորդ գրքույկին ամփոփումը:

Խա ոռոռուկով մենք ահտե տեսնենք

ԹԵ՛ ի՞նչ են թուրքերու քաղաքական ծրագիրները, որոնք
ծանոթ են պահպուրանիզմ (համաթուրանականություն) կամ
պահքուրէիզմ (համաթրքություն, համաթրքականություն)՝
անունով։

ԹԵ՛ ի՞նչ դեր կատարեցին անոնք մեր անցյալ տղետնե-
րուն մեջ։

ԹԵ՛ ինչո՞ւ անոնք արգելք են հայ և թուրք հաշտության։

ԹԵ՛ մանավանդ, ի՞նչ վտանգ կսպառնան անոնք Սեանի-
և Արագածի շուրջ ծվարած մեկ միլիոն հայության կյանքին։